

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

ပုညဝင် အနမ်းပိုင်

ဒုတိယအပိုင်း

(၁)

"ရိပ်....မေမေ့အခန်းထဲ ခဏလိုက်ခဲ့ဦး၊ ရိပ်ကို မေမေ ပြစရာရှိတယ်

"

မေမေက "လရိပ်အေး" ရဲ့ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို အသာဖွဖွ ဆွဲ
ခေါ်သွားသည်။ ။ မေမေ့လက်ရဲ့ အထိအတွေ့က ထာဝစဉ် နူးညံ့သည်။ ။
မေမေ့အသံက သိမ်မွေ့သည်။ ။ ရိပ်ရဲ့ အမေရင်း မဟုတ်သော်လည်း ရိပ်
က "မေမေ" ဟု ခေါ်ကာ အမေလို ကိုးကွယ်ခဲ့ရသော "ဒေါ်မမရှင်" ဟာ
အများက အထက်တန်းစား မိန်းမအဖြစ် သတ်မှတ်အထင်ကြီးရသော
အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။

"အခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်လိုက် ရိပ်၊ လော့ခ်ချပိတ်လိုက်နော်"

ရိပ်က မေမေ့ခိုင်းသည့်အတိုင်း ကျွန်းတံခါးချပ်ကြီး နှစ်ဖက်ကို ဆွဲ
စေ့ပိတ်လိုက်သည်။ ။ မေမေ့ အဘိုးလက်ထက်ကတည်းက ဆောက်ခဲ့သ
ည့် ဒီအိမ်ကြီးဟာ ကျယ်ဝန်းခိုင်ခံ့သော်လည်း အနည်းငယ် အိုဟောင်း
ရှေးကျသော ကိုလိုနီခေတ်စတိုင် ပုံစံမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ။ အိမ်ကြီးကို ဆေး
အဖြူသုတ်ထားပြီး ခေါင်မိုးက အနီ၊ အိမ်အတွင်းပိုင်းကိုတော့ ကျွန်းများ
ဖြင့် ရှည်လျားမြင့်မားသော နှစ်ဖက်ဖွင့် ကျွန်းတံခါးချပ်များ ပင်။

အခန်းတံခါး ပိတ်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ မှောင်ရီသွားသည်။ ။

"ထောက်"

မေမေက မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ ထောက်ခနဲ အသံဟာ တစ်ချက်တည်း။ မေမေက မီးကလေးတစ်ပွင့်ကိုသာ ဖွင့်ပါသည်။ ။ ထိုမီးရောင်က အခန်းထောင့် နံရံကပ် ဗီရိုတစ်ဝိုက်မှာ လင်းဖြာနေပြီး ထိုနေရာမှ အပ တစ်ခန်းလုံး မှောင်ရီရီဖြစ်နေသည်။ ။ မေမေက ထိုနံရံကပ်ဗီရိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေသည်။ ။ ရိပ်ကလည်း မေမေ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ မသိတာမို့ မေမေကျောဘက်မှာ အသာတိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်တန့်နေလိုက်ပါသည်။ ။

မေမေက သူ့ ပခုံးပေါ်မှာ ခြုံထားသည့် ခြုံပဝါအထူလေးကို လျှောကျမသွားအောင် လည်ပင်းနောက်ကို ရစ်ပတ်ထားလိုက်ပြီး ရုတ်တရက်ဆိုသလို နံရံကပ် ဗီရိုဘေးကို လှမ်းကိုင်ကာ ဗီရိုကို ဘေးဘက်သို့ တွန်းရွေလိုက်ပါသည်။ ။

သစ်သားချင်း ပွတ်တိုက်သံ တစ်ချက် ဒရောခနဲ မြည်သွားပြီးနောက် ဗီရိုနောက် နံရံထဲမှာ မြှုပ်ထားသော မီးခံသေတ္တာတစ်လုံးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ။ မေမေ ဖွင့်ထားခဲ့သော မီးတစ်ပွင့် အလင်းရောင်က ထိုမီးခံသေတ္တာပေါ်သို့ ဖြာကျနေပါသည်။ ။ မေမေနှင့် အမြဲအတူရှိနေခဲ့ပေမယ့် ၊ မေမေ့ အခန်းထဲကို အမြဲဝင်ထွက်နေပေမယ့် ဒီဗီရိုနောက်မှ မီးခံသေတ္တာရှိနေတာကိုတော့ ရိပ်ကခုမှ သိရတာပင်...။

မေမေက မီးခံသေတ္တာ ခလုတ်ကို ရိပ်မမြင်အောင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကွယ်ပြီး လျှို့ဝှက်နံပါတ်တွေကို နှိပ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ မီးခံသေတ္တာ တံခါးကို ဖွင့်ကာ သေတ္တာထဲက ကတ္တီပါဘူးတစ်ဘူး ထုတ်ယူပြီး ရိပ်ဘက်သို့ လှည့်လာပါသည်။ ။ မေမေ့ နှုတ်ဖျားမှာ နှစ်သက်ဖွယ် အပြုံးတစ်ခုကို ဆင်မြန်းထားသည်။ ။

မေမေက ကတ္တီပါဘူးကိုဖွင့်လိုက်တော့ ရိပ်မျက်စိတွေတောင် ကျိန်း

သွားရလောက်အောင် ဖျိုးဖျပ်လင်းလက် လှပသော စိန်လည်ဆွဲကြီး ထုထည်ရှိသည့် စိန်တွေ ထူပျစ်နေအောင် စီရီခြယ်မှုန်းထားသည့် လည်ကပ်လို ဘယက်လိုစိန်ထည်ကြီးဟာ သိန်းထောင်ချီတန်မည် ထင်ရသည်။

မေမေက ကတ္တီပါဘူးထဲက လည်ဆွဲကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး နူးညံ့နွေးထွေးသော ချိုမြိန်သော အသံဖြင့် ပြောပါသည်။

"ဒါလေးက မေမေ လုပ်ထားတာ မကြာသေးဘူး၊ မေမေ စုထားတဲ့ စိန်အကြွေတွေကို ပန်းတိမ်ပေးပြီး အပ်လိုက်လို့ ခုလို ခေတ်မီမီပုံစံမျိုးလေး ရလာတာပေါ့၊ ဒါ..ရိပ်ဝတ်ရမယ့် လည်ဆွဲ၊ ရိပ် ပိုင်ရမယ့် လည်ဆွဲ၊ ရိပ်ဘဝရဲ့ အထင်ကရနေ့ တစ်နေ့မှာ ဝတ်ကို ဝတ်ရမယ့်လည်ဆွဲပေါ့ သမီးရယ်..."

မေမေအသံက နွေးထွေးချိုမြသော်လည်း ရိပ်မှာ ဖြင့် ကြောက်လွန်းလို့ ကြက်သီးဖြာထကာ စိမ့်ခနဲ တုန်သွားပါသည်။ ကြောက်နေမိသည်။ ဘာမဆို တန်ရာတန်ကြေး သဘောတရားကို မေမေ လက်ကိုင်ထားတတ်တာကို ရိပ်ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက သိလာခဲ့သည်။ မေမေက နည်းနည်းပေးလျှင် ရိပ်ဘက်ကလည်း နည်းနည်းပဲ ပြန်ပေးရမည်။ မေမေက များများ ပေးလျှင် ရိပ်လည်း များများ ပြန်ပေးရတော့မှာ ပင်။

ခု မေမေဟာ ရိပ်ဆီက ဘယ်လောက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုမျိုးကို လိုချင်လို့ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းကို ပေးခဲ့ရတာလဲ၊ မီးခံသေတ္တာ ရှိတဲ့ နေရာကိုတောင် ပြုပြီဆိုတော့ မေမေဟာ သူ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ရိပ်ရှေ့မှာ မခြွင်းမချန် ပြသချင်ပြီလား...။ ဟင့်အင်း ...အဲဒီလောက်ကြီးလည်း မလိုအပ်ပါဘူး၊ မလိုချင်ပါဘူး မေမေရယ်။

"လာ...ရိပ်...သမီး လည်ပင်းမှာ မေမေ ဆွဲပေးမယ်၊ သမီးခဏဝတ်ကြည့်၊ အရမ်းလှတယ်၊ သမီးလည်တိုင်လေးက မြင့်မြင့်သွယ်

သွယ်လေးဆိုတော့ ခုလို လည်ကပ်အတိုလေးနဲ့ အရမ်းလှမှာ ..."

"ဟင့်အင်း....."

မေမေက လည်ဆွဲကို ကိုင်ကာ ရိပ်ရှေ့သို့တိုးကပ် လာပြီး လည်ဆွဲကို ရိပ်ရဲ့ လည်ပင်းနှင့် လှမ်းကပ်လိုက်သည်။ စိန်လည်ဆွဲ၏ အေးစက်သော အထိအတွေ့က ရိပ်ကို လန့်ဖျပ်သွားစေသည်။ ရိပ်က ခေါင်းတစ်ချက်ခါမိကာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။ မေမေ့မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ အရောင်ပြောင်းသွားပါသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ...ရိပ်"

"ရိပ်...အဲဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတာ မလိုချင်ဘူး မေမေ၊ ရိပ်မကြိုက်လို့ပါ"

"မေမေက ပေးရင် ရိပ် လက်မခံဘဲ နေလို့ ရလို့ လား...။ ဒါက အနှေးနဲ့ အမြန် ရိပ်လက်ကို လက်ခံရမယ့် ပစ္စည်းလေ သမီး၊ လာ...ဝတ်ကြည့်လိုက်၊ ရိပ်နဲ့ လှမလှ မေမေ ကြည့်မယ်"

မေမေ့အသံက ချိုမြသော်လည်း အမိန့်သံပါသည်။ မေမေ့အသံက နွေးထွေးသည် ဟု ထင်ရသော်လည်း မျက်လုံးတွေက စိမ်းလက်ခက်ထန်သလို ထင်ရသည်။ မေမေ့အကြည့်နှင့် မေမေ့အသံကြောင့် ရိပ်က အသည်းထဲ စိမ့်အောင် ကြောက်သွားကာ ဆက်မငြင်းရဲတော့ဘဲ ငြိမ်သက် နှုတ်ဆိတ်သွားပါသည်။

မေမေက ရိပ်ရှေ့သို့ ပိုမိုတိုးကပ်လာကာ ရိပ်လည်ပင်းမှာ လည်ဆွဲဆွဲပေးလိုက်သည်။ ရိပ်မျက်နှာနှင့် မေမေ့မျက်နှာက နီးကပ်လှတာမို့ မေမေ့ နားသယ်စပ်က အမွှေးနုကလေးတွေနှင့် မေမေ့လည်တိုင်က အကြောစိမ်းကလေးတွေကိုတောင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။

မေမေဟာ မိန်းမချောတစ်ဦးဖြစ်ရုံမက အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ်မှာ တောင် အသားအရေ စိုပြည်လှပအရွယ်တင်လှပါသည်။ ။

"ကဲ...ကြည့်စမ်း...ဘယ်လောက် လှသွားပြီလဲ၊ ရိပ် မှန်ကြည့်ကြည့် စမ်း၊ အရမ်းလှတာပဲ ရိပ်ရယ်..."

မေမေက မှန်တင်ခုံနားက နောက်ထပ် မီးတစ်ပွင့်ကို ထောက်ခနဲ ဖွင့်လိုက်ပြီး ရိပ်ရဲ့ ပခုံးစွန်းကလေးကို နောက်မှ တွန်းကာ မှန်တင်ခုံရှေ့သို့ ခေါ်လာသည်။ ။

နောက်ထပ် မီးတစ်ပွင့်ဖြာလင်းလာတာမို့ အခန်းက ခုနထက် ပို၍ လင်းလာသည်။ ။ မီးရောင်က နန်းဆန်ဆန် ကနုတ်နွယ် လက်ရာဖြင့် အလှဆင်ထားသော မှန်တင်ခုံတစ်ဝိုက်သို့ ဖြန့်ကြက်ထားသည်။ ။

ရိပ်မှန်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ ။

မေမေက ရိပ်နောက်မှာ ရပ်လျက် မှန်ထဲက ရိပ်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း
....

"တွေ့လား ...ရိပ်၊ သိပ်လှတာပဲနော်၊ ဒီလည်ဆွဲကြောင့် သမီးအလှက ပိုတောက်ပသွားတယ်...ဟင်း...ဟင်း"

မေမေက ကျေနပ်စွာ ဖွဖွရယ်လိုက်သည်။ ။ မေမေရယ်လိုက်တော့ မေမေ့သွား ရှည်လမျောလေးတွေက ဖွေးလက်တင်းပစွာ ပေါ်လာသည်။ ။ မေမေဟာ သွားကလေးတွေကအစ လှပသူဖြစ်ပါသည်။ ။ ရိပ်က မှန်ထဲက မေမေရုပ်သွင်ကို ကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ ရိပ်ရဲ့ ရုပ်သွင်ဆီ အကြည့်ပြန် ရွှေ့လာရသည်။ ။

မေမေပြောသလိုပါပဲ၊ လရိပ်အေးဟာ သိပ်လှသူကလေးပေါ့။ ။ အသက် ၂၀ ကျော်စ အရွယ်ကလေးမို့ ပျိုမျစ်ခြင်းကတော့ ပြောစရာမလို။ ပြီး

တော့ ရိပ်က ကျန်းမာသွက်လက် ကြံ့ခိုင်သည် ။
ထူအိစင်းဖြောင့်နက်မှောင်သည့် ဆံပင်ကလေးတွေက ပခုံးနားမှာ ကော့
ကော့လေး။ ဆံပင်တစ်ခြမ်းကို နားရွက်နောက်မှာ ဆွဲညှပ်ထားတာမို့ ဆံ
ပင်ဖျားလေးတွေက ပါးဘက်သို့ ကော့ကွေးကွေးလေး ဝေ့နေသည် ။ ပျ
စ်ပျစ်ခဲခဲ မျက်ခုံးမွေးနက်နက်လေးရဲ့ အောက်က မျက်ဝန်းညှိလေးက
ဖျော့တော့သလိုလိုနှင့် ရီရီဝေဝေ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည် ။ နှုတ်ခမ်းလေးက
လုံးကြွထင်ရှားသည် ။ နှာခေါင်းလေးက သတိထားကြည့်စရာ ချန်ချန်
ထင်းထင်းကလေးပင်။ ကျောင်းတက်တုန်းက ကြက်တောင်အားကစား
ထူးချွန်ခဲ့သော ရိပ်ရဲ့ ပခုံးကလေးတွေက ကျယ်ပြန့်ခိုင်မတ်ကာ ခါး
ကော့ကော့ ပခုံးမတ်မတ် အရပ်မြင့်မြင့်ကလေးမို့ ရိပ်ဟာ
ကျောင်းတုန်းက အများကြားမှာ ရေပန်းစားသူကလေးလည်း ဖြစ်ခဲ့ရဖူး
ပါသည် ။

ရိပ်ရဲ့ လည်တိုင် အခြေမှာ ကပ်နေသည့် စိန်လည်ဆွဲကို
လက်ချောင်းကလေးတွေဖြင့် ထိတွေ့ကြည့်မိသည် ။ သိပ်လှတာပဲ။ ဒီလ
ည်ဆွဲကြောင့် ရိပ် ပိုလှလာသည် ဟု ထင်ရသည် ။ သို့သော် ရိပ်ရဲ့
မပျက် နှာမှာ စိန်ရောင်ဟပ်ကာ တောက်ပထည်ဝါလာရမည့်အစား
စိုးရိမ်ကြောင့်ရွံ့မှုတစ်ခုခု ကပ်ငြိနေပါသည် ။

ရိပ် အကြည့်က မှန်ထဲက မေမေ့ မျက်နှာဆီ ပြန်ရွှေ့သွားသည် ။ ရိပ်
မျက်လုံးတွေက ညှိုးရောနေသလောက် မေမေ့ မျက်လုံးတွေက တောက်
ပလွန်းသည် ။ ရိပ်ကို ကြည့်နေသော အကြည့်တွေက သူပိုင် ပစ္စည်းတစ်
ခုကို ကြည့်သလိုမျိုး။ တွယ်ငြိစွာ အားပါလှပါသည် ။ ကျေနပ်ကြည့်။ ပိုင်
စိုးပိုင်နင်းကြည့်။

"ရိပ်က အရမ်းလှတာပဲ၊ သားကလည်း အမြဲပြောတယ်...၊ ရိပ်က အ

ရမ်းလှတယ်နော် မေမေတဲ့ ၊ ရိပ် ခုလို လှနေတာ တွေ့ရင် သားလည်း
ပျော်မှာ ပဲ သမီးရယ်၊ သွား...သွား သားကို သွားပြလိုက်ဦး၊ ပြီးမှ မေမေ
ကို ပြန်လာပေးနော်"

မေမေက ပျော်ရွှင်ကျေနပ်သော အပြုံးအရယ်ဖြင့် ရိပ်ရဲ့ ပခုံးလေးနှစ်
ဖက်ကို နောက်ဘက်မှ ဆုပ်ကိုင်ကာ အခန်းတံခါးဝသို့ တွန်းခေါ်လာသ
ည် ။ ပြီးတော့ ရိပ်ကို အခန်းပြင်သို့ ဖွဖွတွန်းထုတ်ပြီး အခန်းတံခါးကို ပြ
န်ဆွဲပိတ်လိုက်ပါသည် ။

(၂)

ရိပ်သည် မေမေ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ အပေါ်ထပ် ဝရန်တာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှ ကြည့်လျှင် ခြံဝန်းတစ်ခုလုံးကို စီးမိုးမြင်ရသည်။ ။ စောစောတုန်းက ခိုင်ကို ခြံထဲဆင်းသွားတာ ရိပ်မြင်လိုက်သည်။ ။ ဒီလို ညနေစောင်းအချိန်တွေဆို ခိုင်က ခြံထဲမှာ အချိန်ကုန်တတ်သည်။ ။ ခိုင် ခြံထဲမှာ ပဲ ရှိနေဦးမလား။

ရိပ်က ဝရန်တာ လက်ရန်းမှာ လက်ထောက်လျက် ခြံထဲသို့ ငုံ့ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ ။

ခြံထောင့် ခုံတန်းဖြူလေးဆီ လျှောက်သွားနေသော ခိုင်ကို ရိပ်လှမ်းမြင်ရသည်။ ။ ရိပ်က ခိုင်ဟု ခေါ်သော လင်းခိုင်ဟာ မေမေ့ရဲ့ ချစ်လှစွာသော တစ်ဦးတည်းသော သားကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ။

ခိုင်က ခြေထောက်လေးတစ်ဖက် အနည်းငယ် နိမ့်နင်းသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ခြံထောင့် ခုံတန်းလေးဆီလျှောက်သွားနေသည်။ ။

တကယ်တော့ ခိုင်ဟာ သနားစရာကလေးပင်။ ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အပြင်းအထန် ဖျားပြီးနောက်မှာ ခြေထောက်လေးတစ်ဖက် အကြောသေသလိုဖြစ်ကာ ခြေတစ်ဖက် နိမ့်သွားသည်။ ။ ခိုင်လမ်းလျှောက်လျှင် ခြေတစ်ဖက်က မသိမသာလေး နိမ့်နိမ့်သွားသည်။ ။ အသားဖြူကာ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်လျက် နူးညံ့အားနည်းသည့် မျက်လုံးကလေးတွေကို ပိုင်ဆိုင်

သည့် ခိုင်ဟာ ပိုးဟပ်ဖြူလေးလို ပါးလှပ်အားနည်း ဖြူဖျော့နေပါသည်။ ။
ချူချာလှသူကလေးမို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခိုင်ကို ပိုးမွေးသလို မွေးလာ
ခဲ့ရတာပင်။

ရိပ်က ခိုင်ကိုတွေ့ပြီးမို့ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာကာ ခိုင်ဆီလျှောက်
လာလိုက်သည်။ ။

မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းလျှောက် လာပြီးနောက် ခိုင်ရှေ့
မှာ ရိပ် ရပ်လိုက်သည်။ ။

"ခိုင်"

"ရိပ်...အရမ်းလှနေပါလား"

ခိုင်က နူးညံ့သောအပြုံးဖြင့် ရိပ်ကို မော့ကြည့်ရင်း အားမပါသော သူ့
အသံ ပါးလျလျလေးဖြင့် ပြောသည်။ ။

ရိပ်က ခိုင်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

"မေမေက ဝတ်ကြည့်ရမယ်ဆိုလို့ သာ ဝတ်ရတာပါ ခိုင်ရာ၊ ရိပ်
ဒါမျိုးတွေ မဝတ်ချင်ပါဘူး"

"လှသားပဲ ရိပ်ရဲ့ ၊ အဖိုးတန်ပစ္စည်းပဲလေ၊ ရိပ်မကြိုက်ဘူးလား"

"အင်း...ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကြိုက်တယ်လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ မကြို
က်ဘူးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ရိပ်မှာ ခံစားချက်မရှိတာ၊ ဒီပစ္စည်းနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး ရိပ်မှာ ခံစားချက်ကို မရှိတာ၊ ရိပ်က ရိပ်ခံစားလို့ မရတာတွေ
ကို မတပ်မက်ဘူး၊ မေမေကတော့ တစ်နေ့ကျရင် ရိပ်ကို
ဒီလည်ဆွဲပေးမှာ တဲ့ "

"ဝါး ..ပျော်စရာကြီးပေါ့၊ မေမေက ရက်ရောလိုက်တာ ၊ မေမေ့တစ်

သက်တောင် ဒီလောက် လှပြီး အဖိုးတန်တာမျိုး မဝတ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ရိပ်ကို မေမေက ချစ်လို့ ပေးတာနေမှာ ၊ မေမေက သူချစ်ပြီဆို အရမ်း အနစ်နာ ခံတတ်တာ ရိပ်ရဲ့ ၊ ဖေဖေအတွက်ဆိုလည်း မေမေကအမြဲ အနစ်နာခံတယ်။ ကိုယ့်အတွက်လည်း အနစ်နာခံတာပဲ၊ ကိုယ့် ကျန်းမာရေး အခြေအနေက ပူတဲ့ ဒေသမှာ နေတာထက် အေးတဲ့ ဒေသမှာ နေတာက ပိုအဆင်ပြေလို့ ဆိုပြီး သူသိပ်ချစ်တဲ့ မန္တလေးကနေ တောင်ကြီးကို အပြီးပြောင်းလာနေခဲ့တာကိုပဲ ကြည့်လေ၊ မေမေဆန္ဒတစ်ခုတည်းသာ ဆို မေမေက မန္တလေးမှာ ပဲ နေချင်တာ.."

"အင်း...ခိုင့်ကို မေမေ အရမ်းချစ်တာတော့ ရိပ်သိပါတယ်"

"ရိပ်ကိုလည်း မေမေချစ်တာပဲလေ၊ ခုလည်း သူတောင်မဝတ်ဖူးတဲ့ စိန်လည်ဆွဲမျိုးကို ရိပ်ကိုပေးမှာ ပဲ မဟုတ်လား၊ ရိပ်ကို ချစ်လို့ သူမဝတ်ဘဲ အနစ်နာခံပြီး ရိပ်ကို ဦးစားပေးတာမဟုတ်လား..."

အနစ်နာခံသတဲ့ လား...၊ ခိုင်ကတော့ ဒီလိုပဲ ခပ်ရိုးရိုးတွေးထင်ယူဆတယ်တဲ့ လား...။ တန်ရာတန်ကြေး ပြန်ယူတတ်တဲ့ ကိစ္စတွေကိုတော့ ခိုင်က ဘယ်ရိပ်မိပါ့မလဲ...။

ရိပ်က နှုတ်ဆိတ်သွားကာ ခိုင့်ကို ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည် ။

ခိုင်ဟာ တစ်ဦးတည်းသော သားကလေးပီပီ သူ့အမေကို ချစ်ခင်အားကိုးသည် ။ ချူချာသူကလေးမို့ အားနည်းနွမ်းဖျော့ကာ အမေကို မှီခိုရသည် ။ မေမေကလည်း ခိုင့်ကို ဘယ်တော့မှ လိပ်ပြာအဖြစ် ပျံသန်းထွက်မသွားနိုင်မည့် ပိုးတုံးလုံးကလေးလိုမွေးမြူလာခဲ့ပါသည် ။

ခိုင့်အသားက ဖြူသော်လည်း ကြည်လင်တောက်ပ မနေတာမို့ ဖြူရော်ရော် အသားအရေဟု ဆိုရမည်။ ခိုင့်ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်အမျှင်သေးသေး ပါးပါးပျော့ပျော့ကလေးတွေကလည်း အားနည်းကာ မပေါက်ချင်

ပေါက်ချင် ပေါက်လာရသော ဆံပင်ကလေးတွေ...။ ခိုင်မျက်လုံးတွေက အမြဲ အရောင်မှိုန်ဖျော့ပြီး မျက်ကွင်းကလေးတွေ ညိုနေတတ်သည် ။ အသားသိပ်မပါသည့် နှာတံရိုးမြင့်မြင့်လေးက ချွန်မြဲလှကာ ဖြူလျော်ပါးလျားသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကတော့ အဆိပ်ကင်းမဲ့စွာ ဖြူစင်စွာ ပြုံးတတ်ပါသည် ။

ခိုင်အသက်က ရိပ်အသက်နှင့် အတူတူဆိုပေမယ့် ရိပ်က ခိုင်ကို ကိုယ့်ထက် အငယ်သဖွယ်သာ သဘောထားကာ ပြုစုခဲ့ညှာစောင့်ရှောက်လာရသည် ။ လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှ သိပ်မသိရှာ၊ လောကဓံဆိုတာလည်း မကြုံဖူး၊ ကိုယ့်ထမင်းလည်း ကိုယ်ရှာစားစရာ မလို၊ အရာရာအားလုံးပြည့်စုံကာ ကျန်းမာရေးတစ်ခုသာ ချို့တဲ့ နေရှာတဲ့ ခိုင်ဟာ အစွယ်အဆိပ် ကင်းမဲ့သူကလေး။ အဖြူထည်ကလေး ဖြစ်လို့ နေပါသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါများ ဆို ရိပ်က ခိုင်ကိုယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလားဆိုတာတောင် မေ့လျော့ကာ နေသည် ။ ရိပ်အမြဲ care လုပ်နေရမယ့် လူနာကလေး၊ ရိပ် အမြဲခဲ့ညှာရမည့်သူကလေးဟု သာ မြင်မိနေတော့တာပင်။

"ရိပ်...ဒီကိုကြည့်...ဒီကိုကြည့်..."

ခိုင်က သူ့ဈာကင်အိတ်ထဲက ဖုန်းလေးကို ထုတ်ကာ ရိပ်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ချိန်ရွယ်လိုက်သည် ။

"အာ...ခိုင်ကလည်း ဟာ မရိုက်စမ်းပါနဲ့ "

"အဲဒီ လည်ဆွဲလေးနဲ့ လှလို့ ရိုက်ထားချင်လို့ ပါ ရိပ်ရဲ့ ၊ ရိပ် ပြုံးကွာ..ပြုံးကွာ"

ရိပ်က ဖုန်းကို ရှေ့တိုးလိုက် နောက်ဆုတ်လိုက် အမျိုးမျိုး ချိန်ရွယ်နေသော ခိုင်ကို နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ပြုံးပြလိုက်တော့ ခိုင်က ဓာတ်ပုံရိုက်ထားလိုက်သည် ။

ခိုင်က ဒီလိုပဲ...ရိပ် အဝတ်အစားသစ်ဖြင့် လှနေလျှင်လည်း ဓာတ်ပုံ ရိုက်ထားလေ့ရှိပါသည်။ ။ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးတာနှင့် ဓာတ်ပုံကိုပြန်ကြည့် ကာ ကျေနပ်သလိုလေး ပြုံးလိုက်ပြီး ဖုန်းကို သူ့ဂျာကင်အိတ်ထဲသို့ ပြန် ထည့်ထားလိုက်သည်။ ။

ရိပ်က ခိုင်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်မိကာ...

"ကြည့်စမ်း...ခိုင်မျက်ကွင်းတွေ ညိုနေပြန်ပြီ၊ ညက အိပ်မပျော်ဘူး လား။"

"ပျော်ပါတယ် ရိပ်ရဲ့ ၊ အဟွတ်...ဟွတ်"

"ဟင်..ချောင်းတွေလည်း ဆိုးနေတယ်၊ ချောင်းဆိုးတာက ချောင်းခြောက် မဟုတ်ဘူး ၊ ခွဲသံတွေလည်း ပါလို့ ပါလား၊ အအေးမိပြီ ထင်တယ် ခိုင်ရယ်..."

"အဟွတ်...ဟွတ်..."

"ကဲ...ကြည့် အသံက ခွဲသံအပြည့်ပဲ၊ ဖျားတောင်ဖျားနေပြီလားမသိ"

ရိပ်က ခိုင်နဖူးကို ဖွဖွလှမ်းစမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ကိုယ်ကတော့ မပူ ။

"အင်း...စမ်းကြည့်တာတော့မပူဘူး၊ လာ..အိမ်ထဲ သွားရအောင် သာ မိုမိတာနဲ့ တိုင်းကြည့်ရအောင်..."

"တကယ်မပူတာပါ ရိပ်ရဲ့ ကိုယ်နေကောင်းပါတယ်၊ ညက အိပ်မပျော်ပေမယ့် မိုးလင်းပိုင်းတော့ အိပ်ပျော်သွားပါတယ်၊ စောင့်လွှတ်သွားလို့ အအေးမိသလို ဖြစ်သွားတာပါ။ မေမေ့ကို သွားမပြောနဲ့ ဦး၊ တော်ကြာ စိတ်ပူပြီး ကိုယ့်ကို အိပ်ရာထဲချည်း လှဲခိုင်းနေဦးမယ်၊ အိပ်

ရာထဲမှာ ကွေးနေရရင် ပျင်းလွန်းလို့ "

"အေးပါ..ခိုင်ရယ်...မပြောပါဘူး၊ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာရင်တော့ ခွဲပျော်ဆေးလေး သောက်ထားလိုက်နော်"

"အင်းပါ...သောက်ပါ့မယ်"

ခိုင်က ခေါင်းကို သွက်သွက်ညိတ်သည် ။ ခိုင်က သူ နေမကောင်းလျှင် သူ့အမေကို အသိမပေးချင်တာလည်း ခိုင် မလွန်ပါ။ မေမေက အစိုးရိမ်ကြီးလွန်းသည် ။ ခိုင် နေမကောင်းပြီဆို အိပ်ရာထဲမှာ ပဲ စောင်ကလေးနှင့် ထွေးသိပ်ထားပြီး စောင့်ကြည့်နေချင်သူပင်...။

ခိုင်ပုံစံကလည်း မေမေ ထွေးဥ ယုယချင်စရာ ပိန်လှုပ်လှုပ်ကလေး ဖြစ်သည် ။ ခိုင်အရပ်က ရှည်ပေမယ့် ပိန်ကိုင်းကိုင်းကလေး၊ ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာ ခပ်ထူထူလေး ဝတ်ထားပြီး အပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီရှည်ရှည်ကြီးတစ်ထည် ထပ်ဝတ်ထားတာတောင် ခိုင်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် ပိန်မှန်းသိသာသည် ။ စိတ်ရောလူပါ မကြံ့ခိုင်ရှာသူကလေးမို့ ခိုင်ကို ရိပ်က သနားရသည် ။

"ခိုင်...ခြံထဲမှာ ထိုင်နေချင်သေးသလား.."

"အင်း...ထိုင်ချင်သေးတယ်"

"ဒါဆို ရိပ် အိမ်ထဲဝင်တော့မယ်နော်၊ ဒါကြီးကို ကြာကြာ ဆွဲမထားချင်လို့ ဖြုတ်ပြီး မေမေ့ကို ပြန်ပေးလိုက်ဦးမယ်"

"အင်း...အင်း..သွားလေ ရိပ်၊ ကိုယ်ခဏနေမှ ဝင်ခဲ့လိုက်မယ်"

"အကြာကြီး ဆက်ထိုင်မနေနဲ့ နော်...ခိုင်၊ နှင်းကျလာရင် အအေးမိတာ ပိုဆိုးနေဦးမယ်၊ လည်ပင်းကို နွေးအောင် သေချာမာဖလာနဲ့ ပတ်ထားဦးလေ၊ ကဲ...ဒီလို နှစ်ထပ်လောက် ပတ်ထား"

ရိပ်က ခိုင်ပခုံးပေါ်မှာ တင်ထားသည့် မာဖလာကို ယူကာ ခိုင်လည်ပင်းမှာ နှစ်ပတ်လောက် သေချာပတ်ပေးခဲ့ပြီးမှ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

အိမ်တံခါးဝနားရောက်တော့မှ အိမ်တံခါး တံခါးဘောင်ကို မှီကာရပ်နေသော မေမေ့ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရတာမို့ ရိပ်က အမေ့ဟု ရေရွတ်လန့်ဖျပ်သွားသည်။ ။

မေမေက တံခါးထောင့်ကွယ်မှာ တစ်ဝက်မှီကာ ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်နေခဲ့ပုံရသည်။ ။

"ရိပ် ..လန့်သွားတာလား"

မေမေက ခပ်ပြုံးပြုံးမေးတော့ ရိပ်က ပြန်ပြုံးပြရင်း...

"ဟုတ်ကဲ့...ရိပ် မေမေ့ကို အဝေးကနေ မမြင်ဘူး၊ ဒီနားရောက်မှ မြင်တာ"

"အေးလေ...မေမေဝတ်ထားတာကလည်း အနက်ကိုး၊ ညနေလည်း စောင်းနေပြီ၊ မီးလည်း ဖွင့်မထားသေးတော့၊ ရိပ် အဝေးကနေ ဘယ်မြင့်ပါ့မလဲ.."

မေမေက ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်တာပင်...။ မေမေက အနက်ရောင်ပေါ်မှာ နှင်းဆီနီ အပွင့်ကျဲကလေးတွေပါသော လုံချည်နှင့် ကိုယ်ကျပ်အနွေးထည် အနက်ရောင်လေး ဝတ်ကာ ကြက်သွေးနီရောင် ပဝါထူထူကို ခြုံထားသည်။ ။ အရပ်မြင့်မားထွားကျိုင်းသော မေမေဟာ ကြည့်လို့ကောင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ ။ ခါးအထိ ဖြာဝေစင်းကျနေသည့် ရှေ့နောက်တစ်ညီတည်း ဆံပင်တွေကို ကတ္တီပါကွင်း အနက်ရောင်ဖြင့် နောက်မှာ တင်းတင်း စုချည်ထားပါသည်။ ။

"မေမေ...ဒါလေး ပြန်ယူပါ"

ရိပ်က ရိပ် လည်တိုင်ဆီက စိန်လည်ဆွဲကို လက်နောက်ပြန်ဖြုတ်ယူရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ရိပ်ရဲ့ ..."

"ရိပ်.. အကြာကြီး ဆွဲထားရမှာ ဝန်လေးလို့ ပါ"

ရိပ်က ခပ်မြန်မြန် ဖြုတ်ပြီး မေမေ့ကို လှမ်းပေးလိုက်မိသည်။ ။ မေမေက လည်ဆွဲကို လှမ်းယူရင်း...

"ခုန..သားနဖူးကို ရိပ် စိမ်းကြည့်နေတာ မေမေ မြင်လိုက်တယ်၊ သား နေမကောင်းဘူးလား ရိပ်"

"နေကောင်းပါတယ် မေမေ၊ ရိပ်က စိုးရိမ်လို့ သာ စိမ်းကြည့်တာပါ"

"တကယ်နေကောင်းတာ သေချာပါတယ်နော်"

"သေချာပါတယ် မေမေ.."

မေမေက ရိပ်ကို ခဏစိုက်ကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ ...

"သားကို ရိပ်စောင့်ရှောက်ရမယ်နော်.."

ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ။ မေမေ့အသံဟာ တုန်ခါသလို မာကျောသလို နှင့် တစ်မျိုးကြီး၊ မေမေ့ မျက်လုံးတွေကလည်း တစ်မျိုးကြီးမို့ ရိပ် စိတ်တွေ မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည်။ ။ မေမေ့ရဲ့ လွန်ကဲသော စိုးရိမ်မှုကြီးက ရိပ်ကို ရိုက်ခတ်အာရုံနောက်စေပါသည်။ ။

"စိတ်ချပါ ...မေမေ၊ ရိပ် စောင့်ရှောက်နေပါတယ်"

"အေး...အေး...စောင့်ရှောက်...စောင့်ရှောက်"

မေမေက ရိပ် ပခုံးတစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ပုတ်၍ ပြောလိုက်ပြီးမှ ရိပ် ရှေ့ကထွက်သွားသည်။ ။ ရိပ်က မေမေ့ကို မေးချင်တာလေး တစ်ခုရှိတာ မို့...

"မေမေ.."

ဟု လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်တော့ မေမေက တုံ့ရပ်လှည့်ကြည့်လာသည်။ ။

"မေမေ..ခုနပြောတာလေ...ဒီလည်ဆွဲက ရိပ်ဘဝရဲ့ အထင်တရနေ့ မျိုးမှာ ဝတ်ကိုဝတ်ရမှာ ဆိုတော့ ရိပ်ဘဝရဲ့ အထင်ကရနေ့ဆိုတာ ဘယ် လိုနေ့မျိုးကို ပြောတာလဲဟင်"

"အချိန်တန်တော့ သိရမှာ ပေါ့ ရိပ်ရယ်"

မေမေက ပြုံး၍ ပြောလိုက်ပြီး လှေကားထစ်တွေကို တစ်လှမ်းချင်း နင်းလျက် အပေါ်ထပ်သို့ လှမ်းတက်သွားပါသည်။ ။

(၃)

"ကလင်..ကလင်....ကလင်"

မနက်စောစောမှာ ဧည့်ခန်းထဲက အိမ်ဖုန်းမြည်သံ ကြားရသည် ။
ရှေးကတည်းက ရှိခဲ့သည့် ခေတ်ဟောင်းပုံစံ ဖုန်းမျိုးမို့ ဖုန်းမြည်သံကလည်း
စူးရှကျယ်လောင်လှပါသည် ။

မီးဖိုချောင်ထဲမှာ တကုပ်ကုပ် အလုပ်ရှုပ်နေသော ဒေါ်နန်းလှက ဧည့်
ခန်းဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာနေသည် ။

ခြံထဲမှာ နှင်းဆီတွေ ခူးပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာသော ရိပ်က ဒေါ်နန်း
လှကို လှမ်းကြည့်ရင်း..

"နေ...နေ...ကြီးကြီးနန်း၊ ရိပ် ကိုင်လိုက်ပါ့မယ်"

ဟု ပြောလျက် ဖုန်းဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဖုန်းကိုင်လိုက်သည် ။

"ဟဲလို ...အမိန့်ရှိပါရှင်"

"လရိပ်အေးနဲ့ ပြောပါရစေရှင်"

"လရိပ်အေးပါ.."

"ဟဲ့...ရိပ်၊ ငါ ကေဇင်ပါဟဲ့၊ နင်နဲ့ တည့်တည့်တွေ့လို့ တော်ပါသေးရဲ့
ရိပ်ရယ်"

"ဟယ်..ကေဇင်..နင်ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ"

"ငါတို့ အခုတောင်ကြီး ရောက်နေတာလေ၊ ဖြူအိနဲ့ မျက်သွယ်လည်း ပါတယ်၊ နင်နဲ့ တည့်တည့်တွေ့လို့ တော်ပါသေးရဲ့ ရိပ်ရယ်၊ နင်နဲ့ က အကြာကြီး အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာဆိုတော့ နင့်သတင်းကို မနည်း စုံစမ်းရတာ၊ နင်တို့ မန္တလေးအိမ်ကိုဆက်တော့လည်း ဖုန်းလိုင်းက ပျက် နေတာ ..၊နင်တို့ တောင်ကြီးပြောင်းသွားတယ် ဆိုတာလည်း ငါတို့ မသိဘူးလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်ကမှ အရင်က နင်တို့ ပိုးထည်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အစ်မနဲ့ တွေ့လို့ တောင်ကြီးအိမ်ဖုန်းနံပါတ် ရလာတာ၊ ငါတို့ သုံးယောက်ဆုံတုန်း တောင်ကြီးမီးပုံးပျံ့ကို လာတာလေ၊ နင်နဲ့ အရမ်းတွေ့ချင်တာပဲဟယ်၊ နင့်အိမ်က ဘယ်မှာ လဲ၊ ငါတို့ နင့်ဆီ လာခဲ့မယ်"

ကေဇင်အသံက ဝမ်းသာ လှိုက်လှဲနေသည် ။ ရိပ်လည်း သူငယ်ချင်း တွေနှင့် ပြန်တွေ့ချင်လှပါသည် ။ သို့သော် သူတို့ ကို အိမ်လည်ခေါ်လျှင် မေမေ ကြိုက်မှ ကြိုက်ပါ့မလားဟု တွေးကာ ခဏတွေဝေနေဆဲတွင် ...

"ဘယ်သူလဲ ...သမီး..."

မေမေဟာ ဘယ်တုန်းကတည်းက ရိပ်နောက်ကို ရောက်နေသည် မသိ။ ရိပ်နောက်နားမှ ကပ်၍ မေမေအသံပေါ်လာသည် ။ မေမေအသံက တည်ငြိမ်အေးဆေးသည် ။ သို့သော် ရိပ်က ထိုအသံကို အမြဲလန့်တတ်ပါသည် ။ ဒီအိမ်မှာ မေမေ ဆိတ်ကွယ်ရာ နေရာမရှိတော့သလိုမျိုး ဟိုနား ဒီနားကနေ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်ပေါ်လာကာ အရာရာသိနေ၊ ရိပ်မိနေတတ်သော မေမေကြောင့် ရိပ် ဒီအိမ်မှာ နေရတာ မလုံခြုံသလို ခံစားလာရတတ်သည် ။

"ကေဇင်...ခဏနော်..၊ မေမေ မေးနေလို့ .."

ရိပ်က ဖုန်းထဲမှ ကေဇင်ကို လှမ်းပြောပြီး ဖုန်းခွက်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်ကာ မေမေ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း...

"ရိပ် သူငယ်ချင်းပါ မေမေ၊ ရိပ် ကျောင်းတက်တုန်းက အရမ်းခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ သူတို့ တောင်ကြီးရောက်နေလို့ တဲ့ ၊ ရိပ်တို့ အိမ်ကို လာလည်မလို့ တဲ့ ..."

"ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းလား... မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေလား"

"မိန်းကလေးတွေချည်း သုံးယောက်ပါ မေမေ..."

"ဪ...ဒါဆို ခေါ် လိုက်လေ သမီးရဲ့ ၊ မီးပုံးပျံပွဲ လာကြတာထင်တယ်၊ နေ့လယ်စာ အိမ်မှာ ပဲ ကျွေး လိုက်လေ၊ ဒေါ်နန်းလှကို စီစဉ်ခိုင်းလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

မေမေက သဘောကောင်းသော အပြုံးကလေးဖြင့် ပြောတာမို့ ရိပ် ပျော်သွားသည် ။ မေမေ့ကို ရိပ် ကြောက်လန့်ရုံရှိသေရပေမယ့် ခုလိုအပြုံးကလေးဖြင့် သိမ်မွေ့စွာ ပြောလျှင်တော့ ရိပ်ချစ်ရပါသည် ။

မေမေက ရိပ်ကိုပြောပြီး ခြံထဲဆင်းသွားပြီမို့ ရိပ်က ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး

"ကေဇင်...လာခဲ့ကြလေဟာ၊ မေမေက နင်တို့ ဖို့ နေ့လယ်စာ စီစဉ်ပေးဖို့ ပါ ပြောနေလို့ ဟ၊ နင်တို့ ဒီမှာ နေ့လယ်စာ စားပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေကြ၊ အိမ်လိပ်စာက..."

ရိပ်က အိမ်လိပ်စာကို ပြောပြလိုက်သည် ။

"အိုခေ...ဒါဆို ငါတို့ ရောက်နေတဲ့ နေရာနဲ့ မဝေးဘူး၊ ငါတို့ က ကုန်
သွယ်ရေး မှတ်တိုင်နားက တိုဟူးနွေးဆိုင်မှာ ဝင်စားနေတာဟ၊ အရမ်း
စားကောင်းတာပဲ၊ နင့်ဖို့ ဝယ်ခဲ့ရဦးမလား"

"မဝယ်နဲ့၊ ငါ မနက်စာ စားပြီးပြီ"

"အေး...အေး...ဒါဆို ငါတို့ ခုပဲ ထွက်လာခဲ့တော့မယ်"

ကေဇင် ဖုန်းချသွားတော့ ရိပ်က မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ လျှောက်သွား
ကာ..

"ကြီးကြီးနန်းရေ...ကြီးကြီးနန်း"

"ရိပ်ရေ...ကြီးကြီးနန်း ဒီမှာ ပါ"

ဒေါ်နန်းလှက မီးဖိုချောင်ဘက်မှ ခပ်သွက်သွက်လေး ထွက်လာသည်
။ ကြီးကြီးနန်းက မေမေနှင့် ဆွေဦးမျိုးစပ်တော်ပြီး ဒီအိမ်ရဲ့ မီးဖိုချောင်
ကိစ္စ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို စီမံရသူဖြစ်ပါသည် ။ ကြီးကြီးနန်းက ရိပ်ကို
အမြဲချစ်ခင်ဂရုစိုက်တတ်သူပင်။ ရိပ်က ကြီးကြီးနန်းရဲ့
ခါးတုတ်တုတ်ကြီးကို လှမ်းဖက်လိုက်ရင်း...

"ကြီးကြီးနန်း...ရိပ် သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်လာလည်မလို့ တဲ့ ၊ သူတို့
ကို နေ့လယ်စာ ကျွေးချင်လို့ ကြီးကြီးနန်း စီစဉ်ပေးပါနော်"

"စီစဉ်ပေးမှာ ပေါ့ ရိပ်ရဲ့ ၊ ကြီးကြီးနန်းရဲ့ အထူးစပါယ်ရှယ် လက်ရာ
ကို စားပြီး ရိပ်သူငယ်ချင်းတွေ ဆွေမျိုးမေပြီး အိမ်မပြန်နိုင် ဖြစ်သွားမ
ယ်..."

ကြီးကြီးနန်းက သူ့ပါးဖောင်းဖောင်းကြီးတွေ တင်းသွားသည် အထိ
ပြုံးပြီးပြောသည် ။ ဒီအိမ်မှာ ကြီးကြီးနန်းရဲ့ အပြုံးနှင့် ဖြူစင်သော စိတ်
နှလုံးက ရိပ်ရဲ့ စိတ်ကို သက်သောင့်သက်သာ ပိုရှိစေပါသည် ။

"ခိုင်တစ်ယောက်ရော နီးပြီလား..ရိပ်"

"မနီးသေးဘူး ကြီးကြီးနန်း၊ ခုနပဲ သူ့အခန်းတံခါးကို ရိပ်သွားခေါက်ကြည့်သေးတယ်၊ သူနီးရင် သောက်ဖို့ နွားနို့ရော အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား ကြီးကြီးနန်း.."

"အဆင်သင့်ပဲ..ရိပ်"

"မနက်စာရော.."

"မနက်စာလည်း အဆင်သင့်ပဲ ၊ သူကြိုက်တဲ့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲကလေးပဲ လုပ်ထားတယ်"

"နောက်နေ့ကျရင်တော့ တိုဟူးနွေးကလေး ပြောင်းလုပ်ပေးပါ ကြီးကြီးနန်း၊ သူ့ခုတလော ရှမ်းခေါက်ဆွဲကို သိပ်ခံတွင်း မတွေ့ဘူးပြောတယ်"

"အေးအေး... မနက်ဖြန် တိုဟူးနွေး လုပ်ထားပေးမယ်လေ"

"ခေါပုတ်လေးပါ ကြော်ပေးထားနော်၊ ခိုင်က ခေါပုတ်ကြော်လည်း စားချင်တယ်ပြောနေတာ"

"ဪ...အေး...အေး ကြီးကြီး လုပ်ပေးပါ့မယ်"

ရိပ်က ကြီးကြီးနန်းကို မှာ စရာရှိတာ မှာ ပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို မျှော်နေလိုက်သည် ။ မန္တလေးမှာ ကျောင်းတက်ခဲ့စဉ်က ခင်မင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းကလေးတွေနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့တာ သုံးနှစ်တောင်ရှိတော့မည်။ ရိပ်ရဲ့ အမြဲလို အုံ့မှိုင်းကာ အထီးကျန်ဆန်သလို ဖြစ်နေခဲ့သည့် စိတ်အာရုံဟာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ရတော့မှာ မို့ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားတက်ကြွလာပါသည် ။

ဒီအိမ်မှာ ခိုင်မခိုးသေးသမျှ ရိပ်ရဲ့ တာဝန်လည်း သိပ်မရှိလှ၊ ခိုင်က မနက်ဆို နေမြင့်အောင် အိပ်တတ်သည်။ ။ ခိုင်နိုးပြီးဆိုရင် ခိုင် မနက်စာ စားဖို့ နွားနို့သောက်ဖို့ ၊ ဆေးသောက်ဖို့ ကအစ ရိပ် က စီစဉ် ကြီးကြပ် ပေးမှ မေမေက သဘောကျသည်။ ။

ရိပ်က ရိပ်အခန်းရှိရာ အိမ်ကြီး အောက်ထပ်ထောင့် အစွန်းခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ မေမေနှင့် ခိုင် အခန်းရှိသည်။ ။ မေမေအခန်းနှင့် ခိုင်အခန်းရဲ့ အလယ်မှာ ဘုရားခန်း တစ်ခန်းနှင့် စာကြည့်ခန်းတစ်ခန်း ခြားနေသည်။ ။ ကြီးကြီးနန်း အခန်းက အောက်ထပ် တစ်ဖက်ထောင့်စွန်းမှာ ၊ ရိပ် အခန်းက ဆန့်ကျင်ဘက် ထောင့် အစွန်ခန်းမှာ ဖြစ်သည်။ ။

ရိပ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနည်းငယ်ပြင်ဆင်သချင်သေးတာမို့ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

မနက်စောစော အိပ်ရာနိုးကတည်းက မြက်ခင်းစိမ်းတွေဘက်က မှန်ပြတင်းတွေကို ဖွင့်ထားခဲ့တာမို့ အခန်းထဲကို လေအေးတွေ ဝင်ရောက် နေကြောင်း တဖျပ်ဖျပ် လွင့်မျောနေသည့် ခန်းဆီးရှည်ရှည်များက သက်သေပြနေသည်။ ။ ရိပ်အခန်းထောင့်မှာ ဝရန်တာ အနိမ့်လေးလည်း ရှိသည်။ ။ ဝရန်တာလေးကနေ မြက်ခင်းစိမ်းတွေဘက်ကို လျှောက်ထွက်သွားနိုင်သည်။ ။ ရိပ်ရဲ့ အခန်းက သာမန် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းစာလောက် ကျယ်ဝန်းပါသည်။ ။

ရိပ် မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ညင်သာစွာ ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ရိပ်ရဲ့ ဆံပင် ကော့လေးတွေကို ပြီးပြီး တစ်ဖက်ခြမ်းကို နားရွက်ကြားမှာ သိမ်းညှပ်ထားလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ရိပ် ဝတ်နေကျ ဂါဝန်ရှည်ကလေးတွေထဲက ခရမ်းရောင် ဂါဝန်လေးကို ရွေးကာ ဝတ်လိုက်သည်။ ။

"ရိပ်ရေ...ရိပ် သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်ပြီနော်"

"ဟုတ်ကဲ့...လာပါပြီ"

ရိပ်သည် အခန်းထဲက သွက်သွက်လေး ထွက်လာ၏။ ရိပ်ကိုမြင်သည့် နှင့် ရိပ်သူငယ်ချင်းတွေက ပျော်မြူးသွားကာ

"ရိပ် ...အမလေးဟယ်...ငါ့သူငယ်ချင်းလေး လွမ်းလိုက်ရတာ"

"အံ့မယ်...အပိုတွေပါ ဟုတ်လို့ လား..."

"မယုံဘူးလား၊ တကယ်ပြောတာ ၊ ငါတို့ သုံးယောက်ဆုံရင် နှင့်အကြောင်း ပြောရတာ အမောပဲ"

သူတို့ သုံးယောက်က ရိပ်ကို ဝိုင်းဖက်ထားကြတာကို ကြီးကြီးနန်းက ခပ်ပြီးပြီး လှမ်းကြည့်နေကာ...

"သမီးရိပ်...သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင် ရိပ်အခန်းထဲ ခေါ်ချင်ခေါ်သွားလေ"

"ဟုတ်...လာကြ၊ ငါ့အခန်းထဲ သွားရအောင်၊ ဪ...ကြီးကြီးနန်း မေမေရောဟင်"

"ခုနလေးပဲ အပြင်ထွက်သွားတယ် သမီး၊ မန္တလေးက လာတဲ့ ဧည့်သည် တွေကို တောင်ကြီးဟိုတယ်မှာ သွားတွေ့မလို့ တဲ့ ၊ သူ့ဘာသာ ကားမောင်းထွက်သွားတယ်"

"ဪ...ဟဲ့၊ လာကြ အခန်းထဲ သွားမယ်၊ ကြီးကြီးနန်းရေ..ရိပ် သူငယ်ချင်းတွေစားဖို့ တစ်ခုခုလုပ်ပေးပါနော်"

"အေး...အေး သမီး"

ရိပ်က ကေဇင်၊ ဖြူအိနှင့် မျက်သွယ်ကို ရိပ်အခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သ

ည် ။

ရိပ်နဲ့ ဒီသူငယ်ချင်းတွေဟာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ သူနာပြုတက္ကသိုလ်တက်ရင်း ဆုံခဲ့ကြပေမယ့် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလို ရင်ဖွင့်တိုင်ပင်လို့ ရသည့် သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည် ။

ရိပ်ဟာ မေမေ့ရဲ့ မွေးစားသမီးဆိုတာလည်း သူတို့ က သိထားကြပါသည် ။

"ဟယ်..ရိပ်ရယ်...နင့်အခန်းက အကျယ်ကြီးပဲနော်၊ ကောင်းလိုက်တာ၊ နင်က မွေးစားသမီးသာ ဆိုတယ်၊ အပျံစားနေရတာပဲနော်"

ကေဇင်က ရိပ်အခန်းကို ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်သွားသလိုငေးမောရင်း ရေရွတ်လိုက်သည် ။ ရိပ်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုနေခွင့်ရတယ်ဆိုတာ ရိပ်ဘာသာသိပါသည် ။ ပြောပြလို့ လည်း မဖြစ်တာမို့ ရိပ်က ဟန်ဆောင်ပြီးကလေးသာ ဆင်မြန်းထားရသည် ။ ဖြူအိကတော့ မထူးဆန်းသည့်ပုံဖြင့်...

.

"ကေဇင်ကလည်း ဟယ်...ခုမှ ဘာတွေအထူးအဆန်းဖြစ်နေတာလဲ၊ ရိပ်က တို့ နဲ့ အတူ ကျောင်းတက်တုန်းကတည်းက ပြည့်ပြည့်စုံစုံပဲဟာ ဘာပူရလို့ လဲ"

"အေးနော်..ရိပ်၊ နင့်အမေက နင့်ကို အရမ်းချစ်တဲ့ ပုံပဲနော်၊ နင် ဒီအမေနဲ့ တွေ့ရတာ အရမ်းကံကောင်းတာပဲ၊ ငါဆို သွေးသားအရင်းအချာ အဒေါ်အရင်းခေါက်ခေါက်နဲ့ နေရတာတောင် အဒေါ်က သိပ်ကပ်စေးနဲ့ တာပဲဟာ...၊ ကျောင်းတက်တုန်းကဆို ငါဘယ်လောက် ကျပ်တည်းသလဲဆိုတာ နင်သိတဲ့ အတိုင်းပဲ"

"ဒါပေမဲ့ နင်လည်း တန်ရာတန်ကြေး ပြန်ပေးစရာ မလိုဘူး မဟုတ်

လား...."

"ဟမ်...ဘာကိုလဲ"

"ဪ...နင် ဘွဲ့ရတော့လည်း သူ့အတွက် ဘာမှ လုပ်ပေးစရာမလိုဘဲ နင့်လမ်းနင်လျှောက်ရတာမဟုတ်လား"

"အဟဲ...အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်"

"ဟဲ့..ရိပ် ခုန အန်တီကြီးကလည်း နင့်ကို အရမ်းဂရုစိုက်တယ်နော်၊ နင် အိမ်မှုကိစ္စတွေလည်း မလုပ်ရဘူးလား..."

"အေး...မလုပ်ရပါဘူး ၊ ကြီးကြီးနန်းပဲ အစစအရာရာ စီစဉ်တာ၊ ကြီးကြီးနန်းခိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်"

"ကံကောင်းလိုက်တာဟယ်၊ ငါတို့ ခြံမှာ နင့်မေမေကို တွေ့ခဲ့တယ်၊ နင့်အမေက ချောခန့်သန့်နေတာပဲနော်၊ မျက်နှာထားကလည်း လူရှိန်စရာပဲ၊ မျက်လုံးတွေကတော့ တစ်မျိုးပဲသိလား၊ အေးစက်စက်နဲ့ မနွေးထွေးသလိုပဲ"

"မျက်သွယ်တစ်ယောက်တော့ သူများ အမေကို ဝေဖန်နေပြန်ပြီ"

"ဝေဖန်တာ မဟုတ်ပါဘူး ကေဇင်ရဲ့ ၊ ခံစားမိတာကို ပြောပြတာပါ"

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လုံးက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောနေကြတာကို ရိပ်က ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပဲ ငြိမ်နားထောင်နေမိသည် ။ သုံးယောက်လုံးက ရိပ်ခုတင်ပေါ်မှာ စုပြီး ထိုင်နေကြတာမို့ ရိပ်က သူတို့ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဆိုဖာပုကလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေရသည် ။ ကျောင်းတုန်းကလည်း သူတို့ သုံးယောက်က စကားများ ပြီး ရိပ်က နားထောင်သမား ဖြစ်သည် ။

"ရိပ်...နှင့်ကို ငါတို့ တစ်ခု မကျေနပ်ဘူး သိလား..."

ကေဇင်က လက်နှစ်ချောင်း ထောင်၍ ပြောလာပါသည်။ ။

"တစ်ခုက နင် ကျောင်းပြီးကတည်းက ငါတို့ နဲ့ မဆက်သွယ်တော့ဘဲ ပျောက်သွားတာ၊ နောက်တစ်ခုက နင့်ပညာတွေကို အသုံးမချဘဲ ဒီလို နေနေတာ..."

"ဟုတ်တယ်ရိပ်၊ ငါဖြင့် နင့်ကို အရမ်းနှမြောတာ၊ နင်က ကျောင်းမှာ လည်း ထူးချွန်တယ်လေ၊ ဒီပညာကိုကြိုးစားပမ်းစား သင်ထားပြီးမှ အလုပ်မဝင်ဘဲ နေနေတာတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲဟ၊ နင် တစ်နေရာရာမှာ အလုပ်ဝင်နေသလားလို့ နင့်တို့ ဆိုင်က အစ်မကို မေးကြည့်တော့လည်း မဝင်ဘူးတဲ့ "

"ကေဇင်ကလည်း ဟာ ရိပ်တို့ က ဒီလောက်ပြည့်စုံနေတာကို ဒီအလုပ် ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲဟ..."

"အဲဒါဆိုလည်း အစကတည်းက ဒီကျောင်းမတက်နဲ့ ပေါ့ဟာ၊ ခုတော့ နှမြောစရာကြီး ဖြစ်နေလို့ ပြောနေရတာ"

သူတို့ နှမြောမယ်ဆိုလည်း နှမြောစရာပါ။ သို့သော် ရိပ်မှာ လည်း ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဒီအကြောင်းကိုတော့ ရိပ် သူငယ်ချင်းတွေကို ဖွင့်ပြောဖို့ ဝန်လေးလှပါသည်။ ။

ရိပ် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေဆဲမှာ တံခါးခေါက်သံကြားရသည်။ ။

"ဒေါက်..ဒေါက်.."

"ဟော...ကြီးကြီးနန်း စားစရာ လာပို့ပြီထင်တယ်"

ရိပ်ကလည်း ကြီးကြီးဟု ပင် ထင်လိုက်မိကာ အခန်းတံခါးဆီ

ထသွားပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်လျှင်...

"ဟင်....ခိုင်"

"ရိပ်...."

ရုတ်တရက် အခန်းဝမှာ ခိုင်ကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ ရိပ် အံ့သြသွားမိသည်။ ။ ရိပ်ရဲ့ ကျောဘက်ဆီက ကေဇင်တို့ အသံတွေလည်း တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ ။

ခိုင်က သူ့လက်ထဲက ဆေးထည့်သည့် ဘူးကလေးကို မြှောက်ပြကာ ...

"ကိုယ် ဆေးသောက်ချင်လို့ ဘာဆေးတွေသောက်ရမှန်း မသိလို့ ရိပ်ကို လာမေးတာ၊ အဟွတ်..ဟွတ် ဒီမနက် အိပ်ရာကထတော့ ချွဲလည်း ကျပ်နေလို့ ..."

"ဪ...ဒီမနက်က သောက်စရာ ဆေးနှစ်လုံးပဲရှိတာလေ ခိုင်ရဲ့ ၊ ချွဲကျပ်ရင် တစ်မျိုးပိုသောက်ရမယ်၊ ပေး...ရိပ်ရွေးပေးမယ်"

ရိပ်က ခိုင်လက်ထဲက ဆေးဘူးကို ယူကာသောက်ရမည့်ဆေးကို ရွေးထုတ်ပြီး ခိုင်လက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်ရင်း

"အစာစားပြီးမှ သောက်ရမယ်နော်၊ ခိုင် မနက်စာရော စားပြီးပြီလား"

"ပြီးပြီ ရိပ်"

"စားကောင်းရဲ့ လား"

"ကောင်းပါတယ်၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲချည်းပဲဆိုတော့ သိပ်တော့မစားနိုင်ဘူး"

"မနက်ဖြန်တော့ ခိုင်ကြိုက်တဲ့ တိုဟူးနွေးလေး လုပ်ခိုင်းထားတယ်၊
ခိုင် ဆေးသောက်ပြီး နားနေလိုက်ဦးနော်၊ ရိပ်သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်
နေလို့ စကားပြောနေကြတာ"

"အင်း...အင်း...ကြီးကြီးနန်းပြောတယ်၊ ဒါဆို ကိုယ်သွားတော့မယ်
ရိပ်..."

ခိုင်က ရိပ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းရှေ့မှ ထွက်သွားတာမို့ ရိပ်က တံ
ခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ။ အခန်းတွင်းဘက်သို့ ရိပ်ပြန်လှည့်လာတော့
ရိပ်ကို မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် သူငယ်ချင်းသုံး
ယောက်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ။

"ရိပ်...သူ...သူက"

"သူက မေမေ့ သားလေ"

"ဟင်...နင် ငါတို့ ကို တစ်ခါမှ လည်း ပြောမပြုဖူးဘူး"

"အထွေအထူး ပြောပြစရာ မလိုဘူးထင်လို့ ပါ"

"ရိပ်...ဟို...သူက မကျန်းမာဘူးလား၊ ကြည့်ရတာ ချူချူချာချာပုံမျိုး
လေး၊ ပြီးတော့ သူ့ခြေထောက်တစ်ဖက်ကလည်း ..."

"ဟုတ်တယ်..ကေဇင်၊ သူက သနားဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ခြေထောက်
တစ်ဖက်က ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက အကြောသေသလိုဖြစ်သွား
တာ၊ နှလုံးလည်း ခွဲစိတ်ထားရတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့မှာ
G6PDရောဂါလည်း ရှိတယ်"

"ဂျီဆစ်ပီဒီ..ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘယ်လိုရောဂါမျိုးလဲ"

"အလွယ်ပြောရရင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖျားတာတို့၊ အနံ့ပြင်းပြင်းရှူ

မိတာတို့ ၊ ကျောက်ကပ်ပုံစံရှိတဲ့ ဥပမာ တောင်ကြီးပဲလှော်လို ပဲမျိုး များများ စားမိတာတို့ ၊ အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင် သွေးနီဥထဲက ဟီမိုဂလိုဘင်တွေ ပြိုကွဲပြီး သွေးအားအရမ်းနည်းသွားတတ်တယ်၊ အသားဝါမယ်၊ ဆီးအနီရောင် သွားမယ်၊ အသားမှာ အနီကွက်တွေ ထွက်မယ်ပေါ့၊ သူငယ်ငယ်က အဲဒီလိုဖြစ်လို့ သွေးသွင်းကုခဲရဖူးတယ်၊ သူ့ရောဂါက ဆာလ်ဖာတို့ ငှက်ဖျားဆေးတို့ နဲ့ လည်း မတည့်ဘူးလေ၊ သူ့ကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပိုးမွေးသလို မွေးလာရတာ"

ရိပ်စကားရပ်လိုက်တော့ သူတို့ အသံတွေလည်း တိတ်ဆိတ်နေကြသည် ။ ရိပ်ကို ကြည့်သော သူတို့ ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရိပ်အပေါ် သနားသည့် အရိပ်အငွေ့တွေကို တွေ့ရသည် ။

"ဒါဆို နင်ပညာသင်ခဲ့တာ၊ အလုပ်မဝင်ဘဲ အိမ်မှာ နေခဲ့တာဟာ..သူ့ကို ပြုစုဖို့ ပေါ့ ဟုတ်လားရိပ်"

ရိပ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ သူတို့ ထံက သက်ပြင်းချသံတွေကို ကြားရလေသည် ။

"နင့် အမေက သူ့သားလေးကို ပြုစုဖို့ ဒီကျောင်းကို တက်ခိုင်းခဲ့တာလား ရိပ်..."

ကေဇင့်အသံက မကျေနပ်သံ စွက်နေသည် ။ ရိပ်က သူတို့ ကို အမှန်အတိုင်း အလုံးစုံ ဖွင့်မပြောချင်တာမို့ ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်ရင်း...

"အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ၊ ခိုင့်ကို ငါ သနားလို့ ပါ။ ခိုင်က အရမ်းစိတ်ရင်းကောင်းတာဟာ၊ ငါက မွေးစားသမီးဆိုပေမဲ့ ငါ့ကို မနှိမ်ဘူး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက တန်းတူဆက်ဆံတယ်၊ မေမေကလည်း ငါ့ကျေးဇူးရှင်ပဲလေ၊ ငါဒီလောက်လေး ပြန်လုပ်ပေးရတာ ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူး"

"နင်က သူ့ကို ငါတို့ နဲ့ လည်း မိတ်ဆက်မပေးဘူး"

"သူက တစိမ်းတွေနဲ့ တွေ့ရမှာ ကြောက်တယ်ဟ၊ သူ့အားနည်းချက်ကြောင့်ပဲ ဆိုပါတော့ဟာ၊ အိမ်ကို သူနဲ့ မသိတဲ့ ဧည့်သည် လာရင် မိတ်ဆက်မပေးပါနဲ့ လို့ ပြောထားတာ"

"နင် အခု ဒီမှာ နေရတာ ပျော်ရဲ့ လား ရိပ်.."

"ပျော်တယ်လည်း မဟုတ်၊ မပျော်ဘူးလည်း မဟုတ်၊ ဒီလိုပါပဲ.. အထွေအထူးခံစားနာကျင် ပင်ပန်းနေတာမျိုးလည်း မရှိပါဘူး"

ဒီစကားကိုတော့ ရိပ်က အမှန်အတိုင်း ပြောဖြစ်သည်။ တကယ်ပဲ ရိပ်ရဲ့ စိတ်ဟာ ခံစားချက် သိပ်မရှိတဲ့ ထုံပေပေဖြစ်နေခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီမှန်းတောင် မသိတော့ပါ။

"ရိပ်စတိုင်းက ကျောင်းတုန်းကတည်းက ဒီလိုပဲ မထုံတက်သေး အေးစက်စက်လေးပဲလေ ကေဇင်ရယ်၊ သူက နင့်လို ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ ပျော်ပြီးအော်ရယ်တာမျိုးတွေ၊ ထစ်ခနဲရှိ ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်ကျတာမျိုးတွေမှ မရှိတာ..."

"လုပ်ပြီ ငါ့ကိုနှိပ်ကွပ်ပြီ..."

"ရိပ်...ညနေကျရင် ငါတို့ နဲ့ မီးပုံးပျံပွဲ လိုက်ခဲ့ပါလား"

"လူတွေ အများကြီးကြားထဲ မလိုက်ချင်ပါဘူးဟာ၊ ပြီးတော့ ညမီးကျည် မီးပုံးတွေ ပေါက်ကွဲရင် ကြောက်စရာကောင်းတယ်တဲ့ ၊ မေမေကလည်း လွှတ်မယ်မထင်ပါဘူး"

"နင့်အမေပြန်လာရင် ငါတို့ ဝိုင်းပြောပေးမယ်လေဟယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ခါတလေ ဆုံတုန်းလိုက်ခဲ့ပါဟယ်"

ကေဇင်တို့ က ဇွတ်ခေါ်တာမို့ ရိပ်က မေမေ ခွင့်ပြုရင်တော့
လိုက်သွားမည်ဟု စိတ်ကူးထားလိုက်ပါသည်။ ။
